

HET DORPSWINKELTJE

*Dit boek is opgedragen aan Gill Collins, met dank voor het feit
dat ze de geweldigste zus is die ik me kan wensen en die nog
steeds mijn hand vasthoudt en me in haar oor laat schreeuwen
op de Gringottstocht, ook al ben ik oud genoeg om beter te weten.
Met veel liefde x*

Amber Green stond zuchtend in de stromende regen. De dingen die je doet voor familie, dacht ze.

Terwijl de taxi wegreed, dronk ze de laatste slok van de koffie die ze op Heathrow Airport had gehaald, ook al was hij nu steenkoud. Het kon haar niets meer schelen. Ze had gewoon cafeïne nodig.

Tijdens een zware nachtvlucht vanaf JFK had ze niet kunnen slapen omdat ze naar een comfortabele houding had gezocht in een krappe economy seat. De passagier naast haar had ook het grootste deel van haar persoonlijke ruimte ingepikt, dus zat ze het grootste deel van de nacht in een hoekje naast het koude raam.

Tot overmaat van ramp had de luchtvaartmaatschappij haar bagage per ongeluk naar de Caraïben gestuurd, dus vermoedelijk genoot die nu van een cocktail op een zonnig strand in plaats van in het druilerige en vochtige Engelse dorp te zijn waar ze nu stond. Ze wenste dat ze erbij kon zijn.

De jetlag had toegeslagen, ze was uitgeput en ze wilde echt niet in Cranbridge zijn. En toch was ze hier. Zelfs op haar dertigste probeerde ze iedereen tevreden te stellen behalve zichzelf.

‘Je gaat toch, hè?’ had haar moeder veertien dagen geleden nog aan de telefoon gezegd. ‘Cathy is zowel mijn oudste vriendin als je peettante.’

‘Die ik al zo’n tien jaar niet heb gezien,’ had Amber haar eraan herinnerd.

‘Dat maakt niet uit,’ had haar moeder haar gezegd, zoals ge-

woonlijk het standpunt van haar dochter verwerpend. 'Je weet dat we elkaar bijna elke dag spreken. Het breekt mijn hart om mijn beste vriendin niet meer te zien. Ze is als een zus voor me. Ze heeft zo'n rottijd gehad, omdat ze weduwe is geworden en daarna zo ziek werd. Ik dacht dat je even langs zou kunnen gaan om haar op te vrolijken voordat je naar ons toe komt.'

'Even langs!' Amber had ongelovig gelachen. 'Mam, ik ben in New York! Je bent net naar Nieuw-Zeeland verhuisd. Engeland ligt totaal niet op de route.'

'O, dat geeft niet,' had haar moeder geantwoord. 'Mensen nemen elke dag vluchten naar Engeland vanuit New York.'

'Dat bedoelde ik niet,' had Amber gezegd, terwijl ze met haar ogen rolde. 'Kijk, ik heb hier geen tijd voor. Ik moet een baan vinden.'

'Misschien kun je er een vinden in Cranbridge. Daar zijn aardig wat winkels, waaronder die van Cathy natuurlijk. Cranbridge Stores zit al jaren in het dorp. Het is altijd zo gezellig.'

Amber wilde haar moeder niet van streek maken, maar Cathy's plaatselijke dorpswinkel klonk niet even glamoureus als Saks Fifth Avenue in New York.

Maar je werkt niet meer bij Saks, moest Amber zichzelf eraan herinneren. Aangezien de detailhandel het nu overal moeilijk had, waren zelfs de luxe winkels in Manhattan niet immuun voor de economische neergang. Dus was ze onderdeel geweest van de golf van recente ontslagen bij het beroemde warenhuis.

Ze voelde zich nog steeds verdoofd van de schok dat ze na twee jaar werken in New York was ontslagen. Omdat ze geen ander werk had, was haar werkvisum verlopen en kon ze niet langer in de Verenigde Staten wonen en werken. Dankzij de financiële crisis die zich over de hele wereld verspreidde, nam geen van de grote winkels in Engeland nog etaleurs aan. Omdat niemand nog mensen zocht, waren haar carrière en leven plotseling tot stilstand gekomen.

De Verenigde Staten moeten verlaten was al erg genoeg, maar nog erger was dat haar ouders niet meer in Engeland woonden. Voor zover Amber zich kon herinneren, waren haar ouders al op zoek naar hun volgende grote avontuur. Amber had haar hele jeugd doorgebracht terwijl ze van huis naar huis verhuisden, van het noorden naar het zuiden van het land en weer terug, terwijl ze pogingen deden een restaurant te runnen, een bed & breakfast, een boekwinkel en zelfs kort de wereld van jeneverstokerij verkenden.

Maar deze keer hadden ze zichzelf echt overtroffen en waren ze een paar maanden geleden naar Nieuw-Zeeland geëmigreerd om schapenboeren te worden, ondanks het feit dat ze nog nooit schapen hadden gehouden of zelfs maar een boerderij hadden gerund! Er woonde geen andere naaste familie in Engeland en haar ouders waren nooit ergens lang genoeg gebleven om echte vrienden te maken tijdens haar jeugd. Als enig kind had ze een eenzame jeugd gehad, en die eenzaamheid had zich tot op volwassen leeftijd doorgezet.

Ze voelde zich helemaal stuurloos door de onverwachte wending in haar leven die zomer. Etaleren en ontwerpen waren haar redding geweest tijdens de eenzamere momenten van haar leven. Het was iets om op te steunen als het echt moeilijk was geworden. En nu had ze zelfs dat niet om haar te troosten.

Toen haar moeder oorspronkelijk voorstelde om bij hen in Nieuw-Zeeland te komen wonen, had Amber gelachen om de beperkte carrièremogelijkheden op een schapenboerderij.

Kijk eens waar je in plaats daarvan terecht bent gekomen, dacht ze, terwijl ze die herfstige ochtend in de motregen stond.

‘Je zult dol zijn op Cranbridge,’ had haar moeder tegen haar gezegd. ‘Je speelde altijd in de rivier toen je klein was.’

‘Ik kan het me niet eens meer herinneren,’ had Amber geantwoord.

‘Ik ging altijd graag terug om Cathy te zien,’ had haar moeder

gezegd. 'Ik ben daar opgegroeid, weet je. De mensen zijn aardig. Het is zo'n mooi levendig dorp. Het zal een leuke kleine vakantie voor je zijn na zo hard werken.'

Amber staaide over de rivier die het dorp in tweeën splitste. Levendig was niet het eerste woord dat in haar opkwam. Eerder verlaten. Ze wist niet welk dorp haar moeder had beschreven, maar het was zeker niet Cranbridge op die maandagochtend.

Maar ze moest toegeven dat het een prachtige omgeving was, met de zandkleurige bakstenen huisjes langs de oevers en de groene, glooiende heuvels die het dorp omringden en tussen de huizen door gluurden. In plaats van een hoofdstraat liep er een brede, ondiepe rivier door het midden van het dorp, met drie oude stenen voetgangersbruggen die beide kanten verbonden over het heldere, bruisende water.

Ze stond naast een café, met een vervaagd uithangbord waarop THE BLACK SWAN stond. Of liever gezegd, dat was wat ze dacht dat erop moest staan, want er ontbraken een paar letters op het bord, dus er stond THE BLA K SW N. Het was best mooi als je de verrotte ramen en de vervallen uitstraling van de plek negeerde. Toen ze nog eens rondkeek, besepte ze dat het hele dorp een sfeer van verwaarlozing uitstraalde. Het was niet bepaald de idylle waar haar moeder haar mee had verleid als vakantiebestemming voor een kort verblijf.

Aan de overkant van de rivier stonden vier vrijstaande gebouwen langs de met gras begroeide oever en het brede pad. Amber kon nog net de woorden lezen op een versleten straatnaambord: RIVERSIDE LANE. Alle vier de vrijstaande gebouwen waren winkels. Ze hadden allemaal dezelfde mooie gekleurde stenen, wankel schoorstenen en leistenen daken. Ze waren echter allemaal even vervallen als de pub; de een leek nog meer vervallen dan de ander. Dakpannen ontbraken. Kozijnen leken verrot. Twee van de vier winkels waren helemaal dichtgetimmerd.

Helemaal aan het einde van Riverside Lane, bijna verborgen

door de grote wilgenbomen die de rivier flankeerden, stond een watermolen, hoewel het enorme rad eruitzag alsof het al jaren niet meer gedraaid had. Het droeg bij aan het gevoel dat het dorp al lang niet meer bestond.

Maar hoewel het vervallen karakter van de winkels en bedrijven een verrassing was, was het schokkendst dat er geen mensen waren. Amber knipperde en keek het dorp nog eens rond, maar nee, er was geen mens te bekennen. Oké, het miezerde. En het was ook maandagochtend, maar waar was iedereen?

Ze was gewend aan de drukke, chaotische straten van New York, ongeacht het tijdstip van de dag. Nu was het enige wat ze kon horen het gezang van vogels en de rivier die tegen de smalle bruggen op klotste terwijl die langzaam door het dorp kronkelde. De rust verontrustte haar. Ze was gewend om alleen te zijn. In een grote stad was toch iedereen? Maar dit was meer dan een beetje vreemd.

Uiteindelijk keek ze over de smalle brug voor zich en zag Cranbridge Stores, de eerste winkel op de hoek van Riverside Lane, met uitzicht op de rivier.

Het was een vrijstaand bakstenen gebouw in dezelfde honingkleurige baksteen als de rest van het dorp. Op de bovenverdieping waren drie schuiframen, waarboven het dak zich versmalde tot een punt. Op de begane grond had de winkel een grote voordeur in het midden, geflankeerd door twee enorme erkers aan weerszijden. Voor de winkel was een grote houten veranda die over de hele breedte van de winkel liep, overdekt door een scheef dak in dezelfde donkere kleur eikenhout.

Het zag er armoedig uit en het verbleekte uithangbord droeg bij aan de sfeer van verwaarlozing.

Amber sloeg haar ogen op en probeerde het krakkemikkige winkeltje in verband te brengen met haar peettante. Ze had Cathy Kennedy voor het laatst gezien op haar eenentwintigste verjaardagsfeestje in Londen. Ze was een warme, aantrekkelijke vrouw die altijd de heerlijkste berenknuffels gaf.

Amber kon zich nog vaag herinneren dat Cathy's man, de beruchte Todd Kennedy, met haar vader om iets lachte. Todd was een man geweest die niets serieus leek te nemen, hij was het grootste deel van zijn volwassen leven rockgitarist geweest.

Dan waren er nog twee zonen, Josh en Pete, maar die kon ze zich helemaal niet herinneren omdat ze hen niet meer gezien had sinds ze een jaar of tien was.

Maar dat leek allemaal lang geleden. Ze vroeg zich af waarom een beroemde muzikant met een oogverblindende persoonlijkheid uiteindelijk zijn familie naar zo'n rustig dorp had gebracht.

Amber was zich ervan bewust dat haar lange donkerblonde haar door de motregen begon te pluizen en deed een stap naar voren in de richting van de brug. Ze keek naar beneden en zag een tapijt van eikels die van de eikenboom naast haar waren gevallen.

Het was al herfst. Dat gevoel van de eerste schooldag na de lange zomervakantie. De misselijkheid overspoelde haar toen ze naar beneden keek naar de spijkerbroek en het leren jack dat ze aanhad. Ze voelde zich meteen sjofel. Vreemd. Een eenling. De beschimpingen van de schoolpestkoppen bleven maar rondgaan in haar hoofd – *O mijn god, kijk eens naar haar schoenen! Heb je haar oorbellen gezien? Haar haar zit vreselijk! Ze heeft geen vrienden. Ze brengt al tekenend haar tijd alleen door.*

Ze stopte automatisch een lange lok blond haar achter haar oor en vroeg zich toen af of haar oor daardoor uitstak en trok de lok terug voor haar gezicht. Sinds ze ruim tien jaar geleden van school was gegaan, had ze zichzelf voorgehouden dat de pestkoppen niet hadden gewonnen. Ze had tenslotte in Londen en New York gewoond en gewerkt in de beroemdste winkels ter wereld. Maar in werkelijkheid hadden de eindeloze pesterijen in haar kindertijd haar gevoel van eigenwaarde aangetast. Ze probeerde zichzelf wijs te maken dat ze wel getalenteerd moest zijn geweest om die baan in New York te krijgen. Maar ze bleef elke dag aan haar capaciteiten twijfelen.

Toen ze voor het eerst naar Manhattan verhuisde, was ze enthousiast geweest. Ze beeldde zich *Sex and The City*-achtige cocktailavonden in en zwierend over Park Avenue met haar koffie to go, waarbij ze de aandacht zou trekken van een knappe vent in een duur pak.

En toch was de realiteit niet zo dromerig geweest. Ze had zich wanhopig alleen gevoeld in de grote stad. Vrienden waren moeilijk te vinden en als ze had geprobeerd om op dates te gaan, was dat altijd een regelrechte ramp geweest. Eén jongen wilde haar alleen maar horen vloeken in haar Britse accent. Een ander was haar vergeten te vertellen dat hij verloofd was.

Dus trok ze zich terug in haar cocon om al haar energie in haar werk te stoppen en bleef ze elke avond thuis. Het was beter zo, vertelde ze zichzelf. Als je jezelf verborg, kon je ook niet gekwetst worden.

Maar dat leek de dingen nog erger te maken, had ze ontdekt. 'Als je eenzaam bent, raden we je aan om lid te worden van een club,' luidden de artikelen in tijdschriften. 'Ga eropuit en ontmoet nieuwe mensen.' Maar Ambers gebrek aan zelfvertrouwen hield haar tegen. Dus probeerde ze positief te blijven terwijl ze elke avond in haar kamer bleef en naar Netflix keek terwijl ze pindakaas uit een pot lepelde.

Af en toe werd ze boos op zichzelf over haar saaie bestaan en ging ze op haar vrije dagen naar een van de vele musea om ontwerpen te bestuderen of om met de Staten Island-veerboot te varen, vastbesloten om haar New Yorkse droom te leven. Maar het heeft de eenzaamheid nooit helemaal kunnen bedwingen.

Een geluid aan de overkant van de rivier deed haar terugkeren naar het heden. In de verte zag ze dat een man net uit de Cranbridge Stores kwam. Hij was de eerste persoon die ze tot nu toe in het dorp had gezien. Het liet haar in elk geval zien dat de winkel echt open was.

Ze keek ernaar uit om Cathy te zien, die de afgelopen jaren

zo ziek was geweest. Ze konden in elk geval bijpraten voordat Amber over een paar dagen een vlucht naar Nieuw-Zeeland zou boeken.

Omdat ze dacht dat haar tante zich misschien zorgen begon te maken over waar ze bleef, begon Amber over het smalle bruggetje te lopen. Pas toen ze bijna halverwege was, realiseerde ze zich dat de man die net uit de winkel was gekomen ook over dezelfde voetgangersbrug liep, in tegengestelde richting. Ze keek naar zijn gezicht toen hij dichterbij kwam en beseftte dat ze hem herkende. Maar hij zag er ook uit alsof hij een absoluut slecht humeur had. Met zijn leren jack en zijn stoppelbaardje had hij een dreigende uitstraling.

Amber besloot snel aan de kant te gaan om hem erlangs te laten, want de brug was nauwelijks breed genoeg voor twee mensen.

Ze had echter nog steeds een jetlag en was er nog niet helemaal bij en dus maakte ze een misstap toen de teen van haar sportschoenen vast kwam te zitten in de opstaande rand van de brug. Ze zwaaide met haar armen als een helikopter in het rond. Ze begon haar evenwicht te verliezen en greep in paniek de arm van de man vast.

Toen, als in slow motion, sleurde ze de man met zich mee terwijl ze van de zijkant van de brug viel en in de rivier eronder plonsde.

Josh Kennedy had een minuut geleden een slecht humeur gehad, maar dat was niets vergeleken met zijn humeur toen hij plotseling in de ijsskoude rivier viel.

‘Wat krijgen we nou!’ riep hij geschrokken uit toen zijn billen op de stenen bodem van de rivier terechtkwamen en zijn hele ruggengraat schokte van de pijn.

Terwijl de pijn langzaam wegebde, merkte hij dat hij gelukkig geen botten had gebroken. Hij werd zich echter snel bewust van het koude water dat in zijn kleren sijpelde. Hij rilde en vroeg zich af of deze dag nog erger kon worden.

Het was negen uur ’s ochtends. Hij had die dag tot nu toe één koffie gedronken, gevolgd door de gebruikelijke ruzie met zijn moeder, die dagelijkse kost begon te worden. In een vlaag van woede was hij naar buiten gestormd om af te koelen. In de rivier belanden had daarbij zeker niet geholpen.

Hij veegde het water dat van zijn haar en gezicht droop weg en staarde geschokt naar de blonde vrouw die naast hem in de rivier zat en hem geschokt aankeek met enorme bruine ogen.

‘Hoi, Josh,’ zei ze tot zijn verbazing.

Hij schrok op. ‘Kennen wij elkaar?’

‘Dat kun je wel zeggen,’ zei ze tegen hem. ‘Onze moeders zijn tenslotte al hun hele leven beste vriendinnen.’

Hij keek haar ongelovig aan. ‘Jij bent Amber?’

Ze schonk hem een schaapachtige glimlach die haar mooie